

Astrid Lindgren

De kinderen van Bolderburen

vertaald door Sydia Clark

met tekeningen van Els Egeraat

Uitgeverij Ploegsma Amsterdam

Wij uit Bolderburen

Ik heet Lisa. Ik ben een meisje. Dat kun je trouwens wel aan de naam horen. Ik ben zeven jaar en word gauw acht. Soms zegt mama: 'Jij bent toch mijn grote meid, je kunt me vandaag best helpen met de afwas.'

En soms zeggen Lasse en Bosse: 'Kleine meisjes mogen geen indiaantje spelen. Je bent veel te klein.'

Daarom weet ik eigenlijk niet of ik groot of klein ben. Als sommigen vinden dat ik groot ben en anderen dat ik klein ben, ben ik misschien precies goed.

Lasse en Bosse zijn mijn broers. Lasse is negen en Bosse acht. Lasse is verschrikkelijk sterk en hij kan veel harder lopen dan ik. Maar ik kan net zo hard lopen als Bosse. Soms, als Lasse en Bosse niet willen dat ik meega, houdt Lasse me vast terwijl Bosse een eindje rent, zodat hij een voorsprong krijgt. Dan laat Lasse me los en holt gewoon hard van me weg.

Ik heb geen zusjes. Dat vind ik erg jammer. Jongens zijn zo lastig.

We wonen op een boerderij die de Middenhof heet. Hij heet zo, omdat hij tussen twee andere boerderijen in ligt. De andere boerderijen heten Noordhof en Zuidhof. Alle drie liggen ze naast elkaar.

Zo zien ze eruit:

In het echt zien ze er niet precies zo uit als ik ze hier teken, maar dat komt doordat ik niet zo goed kan tekenen.

Op de Zuidhof woont een jongen die Olle heet. Hij heeft geen broertjes en zusjes. Maar hij speelt met Lasse en Bosse. Hij is acht jaar en hij kan ook verschrikkelijk hard lopen.

Maar op de Noordhof wonen meisjes. Twee zijn het er. Gelukkig maar dat het niet óók jongens zijn! Ze heten Britta en Anna. Britta is negen en Anna is even oud als ik. Ik vind ze allebei even aardig. Of misschien vind ik Anna toch een beetje aardiger, een heel klein beetje maar.

Meer kinderen zijn er niet in Bolderburen. Zo heet het dorp namelijk. Het is een heel klein dorp, met maar drie boerderijen: de Noordhof, de Middenhof en de Zuidhof. En maar zes kinderen: Lasse en Bosse en ik en Olle en Britta en Anna.

Broers zijn lastig

Vroeger sliepen Lasse, Bosse en ik in dezelfde kamer. In de rechter zolderkamer die naast de rommelkamer is. Nu slaap ik in de linker zolderkamer, die vroeger van oma was. Maar daarover vertel ik later wel.

Soms is het wel fijn om met je broers in dezelfde kamer te slapen. Maar niet altijd. Het was leuk als we 's avonds in bed spookverhalen aan elkaar vertelden. Maar het was ook wel griezelig. Lasse kent zulke vreselijke spookverhalen, dat ik nog heel lang daarna mijn hoofd onder de dekens moest stoppen.

Bosse kan geen spookverhalen vertellen. Hij kan alleen maar over alle avonturen praten die hij wil beleven als hij groot is. Dan gaat hij naar Amerika, waar indianen zijn, en dan wordt hij indianenopperhoofd.

Op een avond had Lasse zo'n afschuwelijk spookverhaal verteld over een geest die in een huis ronddoolde en alle meubels verzette, dat ik dacht dat ik dood zou gaan van angst. In de kamer was het al bijna donker en mijn bed stond een eind van dat van Lasse en Bosse af. En toen begon er plotseling een stoel heen en weer te schuiven. Ik dacht dat de geest ons huis was binnengedrongen en de meubels begon te verzetten en toen begon ik te gillen zo hard als ik kon. Meteen hoorde ik Lasse en Bosse in hun bed giechelen. Stel je voor, ze hadden een touwtje aan de stoel

vastgebonden en lagen ieder in hun eigen bed aan het touw te trekken, zodat de stoel wipte. Dat was net iets voor hen. Eerst werd ik kwaad, maar toen moest ik toch lachen.

Als je in dezelfde kamer slaapt als je broers, en die broers zijn groter dan jij, dan mag je ook nooit iets bepalen. Lasse besliste 's avonds altijd wanneer het licht uit moest. Als ik nog wilde lezen, wilde Lasse het licht uit hebben en spookverhalen vertellen. Als ik moe was en wilde slapen, wilden Lasse en Bosse liever een bordspelletje doen. Lasse kan vanuit zijn bed het licht uitdoen wanneer hij wil. Want hij heeft een kartonnen schijf gemaakt aan de knop die je om moet draaien als je het licht uit wilt doen. En aan die schijf zit een touw dat naar zijn bed gaat. Het is erg slim bedacht, maar ik kan het niet goed beschrijven. Ik wil dan ook geen ingenieur worden als ik groot ben. Maar Lasse wil dat wel, zegt hij. Een doorgedraaide schroefjes-ingenieur. Ik weet niet wat dat is, maar Lasse zegt dat je kartonnen schijven aan lichtknopjes moet kunnen maken, als je zoiets geweldigs wilt worden.

Bosse wil indianenopperhoofd worden. Dat zei hij vroeger tenminste. Maar ik heb hem net nog horen zeggen dat hij machinist op een locomotief wil worden. Hij is misschien van gedachten veranderd.

Ik weet eigenlijk niet goed wat ik wil worden. Misschien wel moeder. Want ik hou zo veel van heel kleine kinderen. Ik heb zeven poppen, waarvan ik de moeder ben. Maar het duurt niet lang meer, of ik ben te groot om met poppen te spelen. O, wat moet het vervelend zijn om groot te worden!

Mijn mooiste pop heet Bella. Ze heeft blauwe ogen en blond, golvend haar. Ze slaapt in een poppenbed met een roze dekbed en een roze lakentje, die mama genaaid heeft. Toen ik Bella een keer uit haar bed wilde halen, had ze een snor en een baardje. Lasse en Bosse hadden die er met houtskool op getekend. Ik ben blij dat ik nu niet meer met hen in één kamer slaap.

Uit het raam van Lasse en Bosses kamer kun je precies in Olles kamer kijken. Hij slaapt ook in een zolderkamertje. En de Middenhof en de Zuidhof liggen heel dicht naast elkaar. Het lijkt net of de twee huizen tegen elkaar aan leunen, zegt papa. Hij vindt dat de mensen die ze vroeger gebouwd hebben, er wel een beetje meer ruimte tussen hadden kunnen laten. Maar daar zijn Lasse, Bosse en Olle het niet mee eens. Ze vinden het best zoals het nu is. Tussen de Middenhof en de Zuidhof staat een hek. Halverwege dat hek groeit een grote boom. Papa zegt dat het een linde is. De linde heeft takken tot aan Lasse en Bosses raam en ook tot aan Olles raam. Als Lasse en Bosse en Olle bij elkaar op de kamer willen komen, hoeven ze maar door de linde te klimmen. Dat gaat veel vlugger dan dat ze de hele trap af moeten lopen, door het tuinhekje naar buiten, door het andere tuinhekje naar binnen en dan weer de trap op moeten.

Op een goede dag hadden onze vader en Olles vader besloten de linde om te hakken, omdat hij de kamers zo donker maakte. Maar Lasse en Bosse en Olle kwamen daar zo tegen in opstand dat de linde mocht blijven staan. En daarom is hij ook blijven staan. En hij staat er nu nog.

Mijn allerfijnste verjaardag

Mijn verjaardag en kerstavond vind ik de fijnste dagen van het hele jaar. Mijn allerfijnste verjaardag was die toen ik zeven jaar werd. Dat zal ik je vertellen.

Ik werd vroeg wakker. Ik sliep toen nog bij Lasse en Bosse op de kamer. Lasse en Bosse sliepen nog. Ik had een bed dat kraakte en ik draaide me heel vaak om, zodat het zo hard zou kraken dat Lasse en Bosse wakker zouden worden. Ik kon ze natuurlijk niet roepen, want als je jarig bent moet je doen alsof je slaapt, tot je ontbijt op bed krijgt. En daar lagen ze maar in hun bedden te slapen in plaats van aan mijn verjaardag te denken. Ik kraakte zo erg met mijn bed, dat Bosse ten slotte rechtop ging zitten en het maar opgaf om nog verder te slapen. Hij maakte Lasse wakker en samen gingen ze zachtjes naar beneden. Ik hoorde mama beneden in de keuken met de koffiekopjes rinkelen, en ik kon van opwinding haast niet meer stil blijven liggen.

Eindelijk hoorde ik voetstappen op de trap en ik kneep mijn ogen zo stijf dicht als ik maar kon. En toen ging de deur met een knal open en daar stonden papa en mama en Lasse en Bosse en Agda. Agda is ons dienstmeisje. Mama had een blad in haar handen. Daar stond een kop chocolademelk op, een vaas met bloemen en een grote taart met rozijnen, waar met glazuur 'Lisa zeven jaar' bovenop gespoten was. Die had Agda gebakken. Maar er

waren geen cadeautjes bij. Ik vond dus al dat het een vreemde verjaardag was. Maar toen zei papa: ‘Drink nu maar eerst je chocolademelk op. Dan zullen we eens zien of we een cadeau voor je kunnen vinden.’

Ik begreep dat het een verrassing was, en ik klokte de chocolademelk gauw naar binnen. Toen ik hem op had, bond mama me een theedoek voor mijn ogen, en papa draaide me steeds in een kringetje rond. Toen tilde hij me op en droeg me ergens naartoe zonder dat ik ook maar iets kon zien. Ik kon horen dat Lasse en Bosse naast me renden, en ik kon het ook voelen want ze knepen me telkens in mijn tenen en zeiden: ‘Kun je nu raden waar je bent?’

Papa droeg me de trap af en liep alsmaar rondjes. Opeens merkte ik dat wij buiten waren en toen gingen we weer een trap op. Eindelijk haalde mama de theedoek van mijn ogen. En toen waren we in een kamer die ik nog nooit eerder had gezien. Ik dacht tenminste dat ik hem nog nooit eerder had gezien. Maar toen ik uit het raam keek, zag ik vlakbij de gevel van de Noordhof. Britta en Anna stonden voor het raam te zwaaien.

Opeens begreep ik dat ik in oma’s oude kamertje was en dat papa alleen maar zo lang met me had rondgelopen om me in de war te maken. Toen ik klein was, woonde oma bij ons. Maar een paar jaar geleden verhuisde ze naar tante Frida. Vroeger had mama hier haar weefgetouw staan, midden tussen een grote stapel lapjes, waarmee ze haar kleden weefde. Maar nu was er niets meer van een weefgetouw en van een stapel lapjes te bekennen. Het was nu zo’n mooie kamer dat ik dacht dat een tovenaar dat allemaal moest hebben gedaan. Mama zei dat er echt een tovenaar was geweest en die tovenaar was papa. Hij had een kamer getoverd die helemaal voor mij alleen zou zijn. Dat was mijn verjaarscadeau. Ik schreeuwde het uit, zo blij was ik. Ik vond het ’t mooiste verjaarscadeau dat ik ooit had gekregen. Papa zei dat

mama ook meegeholpen en getoverd had. Papa had het behang getoverd. O, wat een mooi behang met een heleboel kleine boeketjes erop! En mama had de gordijnen voor de ramen getoverd. Papa had 's avonds in het timmerschuurtje een kastje, een ronde tafel, een boekenplank en drie stoelen voor mij getoverd en alles wit geschilderd. Mama had de lapjeskleden getoverd die op de grond lagen en rode, gele, groene en zwarte strepen hadden. Ik heb zelf gezien hoe zij ze 's winters weefde, maar ik kon toch niet weten dat ze voor mij waren. Ik had ook gezien hoe papa de meubels maakte, maar papa maakte 's winters altijd meubels voor mensen die zelf geen meubels kunnen maken. Daarom had ik er ook geen moment aan gedacht dat ze voor mij zouden zijn.

Lasse en Bosse sleepten meteen mijn bed over de gang naar mijn nieuwe kamer, en Lasse zei: 'Maar we komen 's avonds in ieder geval bij je om spookverhalen te vertellen.'

Het eerste wat ik deed was in Lasse en Bosses kamer mijn poppen halen. Ik heb vier kleine en drie grote poppen. Want ik heb altijd goed gepast op alle poppen die ik gekregen heb sinds ik klein was. Voor de kleine poppen richtte ik een poppenkamer in op een plank van het boekenkastje. Eerst legde ik er een rood lapje in, als vloerkleed, toen zette ik alle kleine, mooie poppenmeubeltjes, die ik met Kerstmis van oma gekregen had, erin en ook de poppenbedjes. Toen konden de poppen er gaan wonen. Nu hadden ze hun eigen kamer, net als ik, en ze waren nog niet eens jarig. Het grote poppenbed, waar Bella in slaapt, zette ik in een hoek vlak naast mijn eigen bed en de poppenwagen met Hans en Grietje zette ik in een andere hoek neer. O, wat was dat toch een mooie kamer, mijn kamer!

Toen ging ik naar Lasse en Bosses kamer en haalde alle doosjes en dingen die nog bij hen in de kast stonden en Bosse zei: 'Fijn! Nu heb ik tenminste wat meer plaats voor mijn vogeleieren!'

Ik heb zelf dertien boeken. Die heb ik ook in de boekenkast gezet en daarnaast al mijn doosjes met poëzieplaatjes. Ik heb een heleboel plakplaatjes. Op school ruilen we ze. Maar ik heb twintig plaatjes die ik voor geen goud zou willen ruilen. De mooiste is een roze engel met een roze jurk aan en grote witte vleugels.

Alles kon gemakkelijk in het boekenkastje.

Het was dus echt een prachtige dag toen ik mijn eigen kamer kreeg. Maar er gebeurde die dag nog veel meer leuks.